HİCRET

(Nikrîz Destan)

Şiir: Mustafa TAHRALI Beste: Cinuçen TANRIKORUR (SAZ) En biyâ ri ni yur dun da ki ler kad bil me di ler le düşer Ay nı tak dir yol la ra son Pey gam ber Bü tün â lem le re rah met di yegön der di Kader Amanûr lü ce fâ al nı na bin tür hat 16 tı çi zer En biyâ tü ne şid det üs MUSTAFÂ li e zâ dı Hü dâ Ka yaz ah /i de den ol ma dımüs tes nâ ti ce lâl Her ce mâl maz hâ rı çek şim miş

Usûl: Aksak

Nikrîz Destanın Devâmı -2-

Nikrîz Destanın Devâmı -3-

Nikrîz Destanın Devâmı -4-

Nikrîz Destanın Devâmı -6-

Nikrîz Destanın Devâmı -7-

Nikrîz Destanın Devâmı -9-

Nikrîz Destanın Devâmı -14-

(İlâhi, gittikçe sönerek daha önce de bitirilebilir.)

Bestekârın bu eserinde, Arap âleminde pek meşhûr olan Hicret Şugûl'ünün MustafaTahralı tarafından yazılan Türkçe'ye nazmen çeviri kısmının bestesi yarım kalmıştır.Küçük bazı geçki ve müdahelelerle orijinal bestenin çalınması, koro ile de Türkçe şiirin melodisiz (yalnız vezinle) okunması tarafınca düşünülmüş ve tanzim edilmiştir.

Hâtırasına hürmetlerimle. B.Rchâ Sağbaş

Kompozisyon dengesi bakımından şiirin bir kısmı bestelenmiştir.

HİCRET

Enbiyâ kadrini yurdundakiler bilmediler, Aynı takdirle düşer yollara Son Peygamber. Bütün âlemlere rahmet diye gönderdi kader, Ama nûr alnına bin türlü cefâ hattı çizer.

"Enbiyâ üstüne şiddetli ezâ" yazdı Hüdâ, Mustafâ kāideden olmadı bir müstesnâ. Çok cefâ etti o Peygamber'e şirk ehli Kureyş, Hiç ezâ etmese, kâfiydi onon küfrü ateş!... Her cemâl mazharı çekmişti celâl şimşeğini, O ki âlemlere rahmet, çeker en yükseğini. Ona yıllarca revâ gördü Kureyş zülm okunu, Bie gün alçakça, küfür taşladı Tâif'te onu.

Habeşistan yolu yaymış idi hicret kokusu, İki bîatle örülmüş idi hicret dokusu. Ettiler ahdi: "Yalanlar ile bühtan bitecek, Çocuk öldürmesi, Allâh'a da isyan bitecek!" Sabredip bağlayacak bağrına taş, lâzımsa, Edecek aşk ile küffarla savaş, lâzımsa...

Gece Mîrac'da kemâl buldu Risâlet güneşi; – O kemâl mührünün artık ebedî gelmez eşi! – Âlemin seyrini İsrâ ile erdirdi sona, "Kābe kavseyn"i nasîb etti o Mevlâ kuluna.

Dedi Mîrac'da: "Bu yerden beni izzetle çıkar, Eyle Rabbim kereminden bana bir kuvveti yâr!" "Hurmalık şehrini gösterdi" Hüdâ... Yollar açık! Dostlarım, haydi gidin, başladı hicret artık. Yeni bir ufka dönük gözleri hasretle dolu Tuttu ashâb-ı güzin birbiri ardınca yolu...

Kendi yurdunda garîb üç kişi kalmıştı: Nebî, Muntazır emre Ebû Bekr ile Beyt ehli Ali... Ve Nebî dostuna bir gün, dedi: Al tedbirini, "Verir elbet sana yoldaş diye Allah birini."

Ey Ebû Bekr, hazır ol, işte berâber yolumuz, Kıldı Allah seni destek bize, sensin kolumuz! Ve emânetleri versin diye sâhiplerine: Yâ Alî, Mekke'de sen kal, dedi erler erine.